

Hit és értelem...

olyanok, mint két szárny, amelyek felemelik az ember lelkét, hogy az igazságot láthassa.
Mélyen Tisztelt Köztársasági Elnök Úr! Szeretettel üdvözlöm Tolna megyében!
Tisztelt megyei, és megyén túlról érkezett vendégeink!
Isten hozott mindenkit!

A kezdő gondolat II. János Pál Pápától származik, és gyönyörűen példázza, hogy az igazság megismeréséhez az eszünkre, és a szívünkre egyaránt szükségünk van.

Azt hiszem, mai eseményünk is erre a hasonlatra építhető, hiszen a boldogulásra igazán csak akkor vagyunk képesek, ha a két szárny, amely felemel bennünket, az a megemlékezés és a jövőbetekintés.

Kedves Hölgyeim és Uraim!

Immár 60 év távlatában kijelenthetjük: Tolna megye érintett települései számára, a jeges árvíz nem csupán egy, a sorsukat alakító komoly katasztrófa volt, hanem egy kitörölhetetlen, meghatározó emlék is.

És ami fontos a falvaknak, azt a megye is szívügyének tekinti. Ami igazán méltó az ország figyelmére, annak a megye is hangot ad.

Ezért karoltuk fel polgármestereink, és a vízügy kezdeményezését, ezért kértük megtisztelő jelenlétét Köztársasági Elnök Úrnak, akiről köztudott, természet iránti felelősségtudata, szeretete.

Tisztelt Vendégeink! Kedves Tolna Megyeiek!

A visszatekintés jelentősége, felértékelődik abban a folyamatban, amelyet egy megye, egy térség, vagy egy közösség érdekében gondolunk.

Tompa Mihály szerint: „*A boldogságra kevés csak a jelen, a múlton épül az, s az emlékezeten.*” E gondolat szellemiségében magunk is meghatározhatjuk, melyek azok az emlékeink, amelyek erős alapokat jelenthetnek a jövő épülésében.

Az, hogy Tolna megye vizekben gazdag vidék, nem pusztán adottság, ennél sokkal több. Egyfajta kincsként is tekintünk arra, hogy hagyományaink alakulásában, valóban *a víz az úr*.

1780-ban Peregrinus Ubaldus bécsi kapucinus azt írta a sárköziekről, hogy *inkább vízi lények, mint emberek*.

A víz mentén élők szokásairól, számos történet maradt fenn. Az egyik szerint *télen, pöngő – azaz vékony – jégben is lementek, s úgy hozták föl a halat. Persze nem mindegyik, csak a gavallérosabbak, akik akkor is fognak, mikor nem lehet fogni. Egy bogyzislói ember a Sió fenekére bukott le, és mindkét kezében, sőt, még a szájában is hozott fel halat.*

Az öregeket persze kérdezték: *hogyan nem fázik meg így a vízbe? – Nem ám! Mer bekennyük magunkat tókazsírral, és nem csípi a bőrünket a hideg, jeges víz.*

A 19. század végén, szinte minden családnak volt csónakja. Egy elbeszélés szerint, mindennapos volt a piacra csónakázás, de sok településen halottjaikat is így vitték a temetőbe.

A sokat emlegetett mondás, hogy „*Ötték a sütt halat a főttel*”, az egyik legjellemzőbb szokásra utalt. Ennek köszönhető, hogy – egyébként az árvizes esztendőkből kenyeret helyettesítő – halhús, számos formában gazdagítja a megye kitűnő gasztronómiáját.

A gyönyörű Gemenc – mint Európa legnagyobb ártéri erdeje – a vízzel összekapcsolódva, egyfajta „*vadvízországként*” óvta meg a sárközben élő embereket, a tatár és a török vészek idején.

A folyó menti közösségek történelmi bizonyítják, hogy a víz, magát az életet jelentette számukra, ám aki a vízparton él, annak jövője mindvégig baljós lesz...

Tisztelt Megemlékezők!

1956 a megpróbáltatások éve volt. Valódi balsors érte a megye Duna-menti településeit is.

Akár a betegség az ember testében, úgy terült szét a jeges víz a térségben. Utcákat mosott el, javakat és jószágokat veszejtett el, családok és generációk munkáját, életét pusztította el.

Sokan, akik ezt nem éltük át, fel sem foghatjuk, mit jelentett: mindent elveszíteni. Számos szomorú történet szól erről. Van, aki arra is emlékezik, gyermekként milyen volt hallani a házak recsegését, és az állatok keserves hangját – éjszaka, amikor minden csendes.

Milyen volt csónakban menteni a menthetőt. Milyen volt látni, ahogy elpusztulnak az otthon alkotá elemek, s a hozzájuk kötődő kedves emlékek.

Hit és értelem...

olyanok, mint két szárny, amelyek felemelik az ember lelkét, hogy az igazságot láthassa.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ahogy említettem, a megemlékezés – mint egyik szárny – nem elegendő a boldoguláshoz. Szükségünk van arra is, hogy a jövőbe tekintsünk, és ne hagyjuk el a hitünket.

Mert a jeges árvíz, csapás volt a javából, de azt sem szabad elfelejtenünk, hogy a megye keleti fele az összefogásból, a szolidaritásból, és a segítségnyújtásból született újjá.

Az árvíz idején cirkáló csónakokra tekinthetünk úgy is, mint Noé apró bárkáira, amelyek a menthető javak, és a bajba jutott emberek mellett, a reményt is szállították.

Tolna megye gyönyörű, és a Duna menti térség tele van lehetőségekkel.

A folyó oly csodálatosan fut végig az ország testében, akár egy lüktető véna, amelynél nehezen találunk természetesebbet.

Ahogy az emberi szervezet számára, a sok szabály és gyógyszer, úgy a folyónak is káros a túlszabályozottság, amely sok esetben, már-már természetellenes.

Immár a nagy vizeket is képesek vagyunk keretek közé szorítani, ám nem biztos, hogy ez a legjobb megoldás.

Gondoljunk csak az egykor virágzó ártéri, foki gazdálkodásra, mely révén őseink, javukra fordították a természet erőit.

Ennek a kiváló gazdálkodási rendszernek, nem csupán a bőséges haltermés volt a hozadéka, hanem azok a remek termőföldek is, amelyek a sárközi mezőgazdaságot, az élre juttatták.

A környezetünkben rejlő lehetőségek igazi értékeknek számítanak, s ebben az értelemben, rendkívül gazdagok vagyunk, itt Tolna megyében.

Mert a Dunán kívül számos folyó csörgedezik itt, s közülük a Sió, az egyik legígéretesebb. Bele is kezdtünk a munkába, melynek célja, hogy a Sió vízügyi rendezésén túl, gazdasági és turisztikai tőkét kovácsoljunk, a vízfolyás adta lehetőségekből.

Nem csupán felhatalmazásunkból eredően, hanem az otthonunk iránt érzett szeretetünkől adódóan is építhetjük a vidéket, ahol élünk.

Manapság is vannak az árvízhez hasonló kihívások, amelyeket szakértelemmel, partnerséggel, és közös erővel megoldhatunk.

Hiszen a jövőbe vetett hitünk az az apró csónak, amely a kihívások idején átsegít bennünket.

És a megye csónakjában – Kedves Hölgyeim és Uraim – valamennyi közösségnek helye van, mert közösek az emlékeink, az otthonunk és a jövőnk.

Sok sikert Duna-menti közösségek, sok sikert Tolna megye!